

A ház

A madarak még mindig csiripeltek. Időtlen idők óta csak füttyörészték ugyanazt a dallamot, mint ha csak egy öreg bakelitlemezt ragadt volna be a lejátszóban. Mindez persze fel se tűnne senkinek, ha madarak százai, vagy éppen ezrei töltenék be nótájukkal az erdőt. Ellenben ha csupán két madár dalolász a negyvenkét hektáros, fával benőtt vidéken, az már nagyon is szembetűnő.

Aztán eltelik néhány hét, hónap, esztendő, és az ember valahogy megszokja. Az öregúr, aki lassú, ámde könnyed léptekkel haladt tova az ösvényen, kedvtelve hallgatta a madárcsivitelést, és boldog emlékek ötlöttek fel benne.

A testvérét, aki nagyon sokat jelentett neki, egy alkalommal elcsapta egy kamion. Ő maga nem látta az eseményeket, csak a csattanásra és a fékcsikorgásra kapta fel a fejét. Az első, amit észrevett, a teherautó oldalán virító embléma volt. Mélyen az agyába égett a szó, amit leolvasott róla: *GlassEx*. Fölötte, egy apró karikában, egy *R* betű foglalt helyet dicsőségesen.

Akkor még nem tudta, hogy eme szörnyű családi tragédia rendkívül fontos szerepet fog játszani még hosszúra nyúló életében. Tulajdonképpen ennek köszönhetően térhetett most haza abba a házba, ami itt állt az erdő közepén, távol a világtól, s visszhangozva a madarak csivitelésétől.

Kilépett a fák közül, és megpillantotta a nagydarab, öreg házikót széles termetével, s magába roskadó magasságával. Afféle vadászház volt. Három emelet nehezedett egymásra, a fából húzott falakat faragott deszkák díszítették. Ezek fektetve, aljuk pikkelyként egymásra illesztve fedték a mögöttük feszülő szerkezeti oszlopokat és a szigetelést.

A ház falait kétszárnyú ablakok díszítették, melyek keretei ugyancsak fából készültek. Kereteikben citromsárga üveg állt ellen a szélnek és az esőnek, amely a hosszú idő következtében inkább narancssárga, illetve barna színűvé vált. Az üvegeken koncentrikus körök domborodtak, sok-sok egymás mellett és egymás alatt, melyek egykor még igazi „*dizájnelemnek*” számítottak. Minden ilyen köröcske három koncentrikus körből állt, és egy ablakszárnyon nyolcszor tizenegy volt belőlük.

A ház tetejét szürke palával fedték, ami az idők folyamán szintén elszíneződött már, és inkább zöldnek látszott, mint szürkének. Egy teljesen új ökoszisztéma alakult ki rajta, melyet mohák, harasztok és futónövények alkottak. A ház falán rozsdás szegecsekkel erősített alumínium-kígyó futott végig, amely egykor elvezette a vizet a ház tetejéről, ám a sok lyuk, és az eltömődött járatok miatt funkcióját veszítette.

A háznak volt egy tornáca is, faragott kerítéssel és háromágú fa oszlopokkal díszítve, amit ugyancsak faragott, deszkás tető borított. A tornácra két ablak és az ajtó nyílt. Ez utóbbi felett egy méretes szarvas koponya ékesítette a házat, csodálatos, szerteágazó agancssal. Ezt még a ház előző tulajdonosa lötte – a figyelmes szemlélő még a sörét okozta deformációkat is azonosíthatta rajta.

Az állat elejtése egyébiránt nem egy mindennapi történet volt. A vadászatot egy esküvő alkalmából rendezték, amelyre az említett vadászt is meghívták, és amelyet titokban szintén beárnyékolta a halál szele. A menyasszony családja rajongott a természetért, az állatokért, illetve a hagyományokért. A vőlegény tehát lezsírozta a vőfélytel (vagyis menyasszonyának testvérével), hogy tartsanak a lakodalom keretében egy vadászatot.

Ugyanazokban a napokban – csak hogy ne legyen minden fényes és rózsaszín – a koszorúslányok egyike ágynak esett. Történetesen a menyasszony édes húga volt az, akit menthetetlenül gyötört a szerelem. A közönség természetesen azonnal megvádolta, hogy a vőlegényért epekedik, és hallatlanul kibeszélték emiatt a háta mögött.

A nővére persze tudott erről, és azt is tudta, hogy a vád nem igaz. A lány valaki másba volt szerelmes: egy végtelenül jószívű és határozott férfit szemelt ki magának. Olyasvalakit, akinek megvolt a maga hőbortja, és egy jöttányit hagyott elveszni belőle.

A férfi azonban egy sajnálatos ipari baleset során az életét veszítette, éppen az esküvő előtti napokban. A szerelmes lány váratlanul beteg lett; naphosszat csak feküdt az ágyában lázasan, alig evett valamit, és gyakran még azt is visszaadta. Nővére és bátyja mellette töltötték napjaik minden szabad percét, ám hiába próbáltak hatni rá, még a gyógyszerek is kevésnek bizonyultak, hogy meg-

gyógyuljon az esküvő napjáig.

– Mondd, édes húgom, mégis mit tehetsz érted, hogy végre jobban érezd magad? – kérdezte a bátyja az esküvő után. – Az emberek már pletykálni kezdtek rólad, hogy féltékeny vagy a nővéredre, úgyhogy végül elmondtam nekik, mi történt. El nem tudod képzelni, milyen fájdalom lett úrrá az addig ünneplő násznépen! Még szerencse, hogy előtte útnak indítottuk az ifjú párt a nászutukra...

– Annyira sajnálom, én nem akartam... Én csak... szeretném őt visszakapni! – és a lány szemét elfutották a könnyek. – De már nem lehet! – mondta elcsukló hangon, s zokogni kezdett.

A bátyja átölelte, s hagyta, hogy kisírja magát a vállán. Azután újra megkérdezte:

– Tehetsz érted bármit, hogy enyhítsek a fájdalmadon?

A húga a szemébe nézett, és némi gondolkodás után kibökte, mire vágyik a leginkább.

– Szeretnék... – kezdte alig hallhatóan. – Szeretnék megtartani valamit, ami a szívéhez közel állt... Ami számára mindennél fontosabb volt... Jaj, még a temetésére is képtelen vagyok elmenni! – és ismét elcsuklott a hangja, könnyei patakszani kezdtek. – Mondd... El tudod hozni nekem azt a tárgyat, amit mindennél többre becsült?

A bátyja sokatmondóan bólintott, és elhatározta, hogy teljesíti a húga kívánságát. Ha ez volt az egyetlen, amivel segíthetett rajta, akkor élni akart ezzel a lehetőséggel. Senki sem érdemel olyan sorsot mint ez a lány. Pedig mindenki részesül benne.

Egyik embernek jó lapot, másoknak rossz lapot oszt a sors. Kinek végleg, kinek csak időlegesen. Ám az biztos, hogy ezek a történetek összefonódnak, s nincs meg az egyik a másik nélkül. A szarvaskoponya ékessége volt a háznak, mégis egyszer meg kellett halnia annak a szarvasnak, hogy beteljesítse küldetését.

Az öreg boldogan felsóhajtott, miközben fellépett a tornácra.

A zöldes, korhadt deszkák előtt, amelyek a ház falát alkották, állt egy asztal a tornác talapzatához erősítve. Két rozoga hintaszék volt melléállítva, melyeket leginkább már csak az erre járó kistestű állatok vettek használatba.

Ezzel szemben a tornác túloldalán egy öreg, rozsdás kétütemű aludta örök álmát, melynek két kereke laposabb volt, mint a száraz falevél. Ezt is teljesen magáévá tette az enyészet. A kékeszöld festék még itt-ott felsejlett a tankon, de már az sem tűnt biztosnak, hogy ez volt az eredeti színe. A jármű tetemének egy kézi sarló támaszkodott, mellette pedig egy megvetemedett kapa, és egy életlen, rozsdás fejsze.

Az ajtón egy méretes, öntöttvas kilincs szúrta ki az ember szemét, mint amik a nagy templomkapukon is megfigyelhetőek időnként. Az ajtó közepén egy kis réztábla hirdette a tulajdonos nevét, valamint egy latin idézetet, melyet már nem is lehetett kiolvasni. A betűk nagy része elkopott.

Volt egy kézi csengő is a bejárat mellett, amelynek a függesztőjét cirádásan díszített kovácsoltvas liánok ékesítették. Egy barna textil lógott alá a harangnyelvről, hogy a kis csengő megszólaltatásában segédkezzék.

Persze annak, aki itt élt, nem volt szüksége csengőre, hogy bejusson. Ami azt illeti, kulcsra sem. A zár már hosszú évek óta csak egy hosszan elnyúló barna rozsdafolt volt az ajtó mohos deszkáinak felületén.

Az ajtón belépve egy tágas folyosón találta magát az ember. Erről két ajtó nyílt jobbra, illetve kettő balra; a végén pedig egy méretes tükör terpeszkedett a falon. Előtte, jobb oldalt egy lépcső vezetett az emeletre, alatta pedig egy szekrény volt álldogált, lakkozott, világos fából. Kovácsoltvas kallantyúi párosan helyezkedtek el az egymás feletti négy széles fiókon. Tetején egy fehér csipketerítő, és egy cserepes muskátli törte meg az ódon, halotti légkört.

A folyosó padlóját piros szőnyeg borította, rajta cirkalmas, fekete mintázatokkal, melybe az unatkozó szemlélő igazán sok mindent beleláthatott. Lehetett akár láng, vagy valamilyen futónövényzet, vagy akár valamiféle misztikus kígyó.

A ház belsejében a falat borító deszkák vízszintesen helyezkedtek el egymás fölött, s rajtuk beke-retezett szépia fotók, kisebb-nagyobb agancsok, agyarak, előltöltős illetve egy- és kétcsövű, hátul-töltős vadászpuskák díszeltek. Mint amilyenekkel a kinti szarvaskoponya gazdáját is elejtették.

A puskákból egészen pontosan öt darab kapott helyet a falon. Mindegyik szépen megmunkált fegyver volt. A tusok díszített faragásokat kaptak, a fém részek pedig különféle díszléceket és gravírokat.

Öreg illata volt a folyosónak, köszönhetően a régi bútorokból és deszkákból szálló pornak és penésznek. Ám ez a levegő nem keveredett a többi helyiség levegőjével – s bárki bátran élhet a gyanúval, hogy ebben a házban azóta nem szellőztettek, hogy egykoron megépítették.

A balra lévő két ajtó közül a bejáráshoz közelebb eső a konyhára nyílt. Ezzel szemben volt a szekrény, illetve a lépcső. A távolabbik ajtó az illemhelyiségbe vezetett.

Jobb felől az első ajtó egy spájzba, a második pedig egy hálószobába nyílt.

A lépcső odafent egy szűkebb folyosóra vezetett, ahol csak három ajtó volt: egy a folyosó végén, egy jobb-, és egy baloldalon. Innen már csak egy létra vezetett feljebb, a padlástérbe. A folyosó végén lévő ajtó mögött egy könyvtár rejtőzött, bal- és jobboldalt meg két tágas hálószoba.

A ház ura becsukta maga mögött az ajtót, és azon kezdte törni a fejét, milyen nap lehet. A szállítmányt szerdán kell átvennie, de ezen az átkozott helyen valahogy sosem tudta felidézni, milyen nap van éppen. Valamiféle mágikus időtlenség burkolta körbe a házat, s az erdőt körülötte, és ez megnehezítette a teendők észben tartását.

Aggodalmait azután egy pillanat alatt elszálltak, mikor testének mélyén egy ingerület váratlanul végigcikázott, s megszólaltatta agyában a hazatéréskor mindig bekapcsoló szirénát: *Hív a természet!*

Az illemhelyiséget, ami egyben a fürdőszoba is volt, meglepő módon mellmagasságig kicsempézték – fehér, mintás csempével, amely helyenként már meg-megrepedezett. Egy hozzáértő művész, aki fürdőszobák díszítésével kereste kenyerét, csodálatos kis virágokat pingált a csempékre, összesen háromféle színt használva: lilát, zöldet és pirosat.

A vécékagylóval szemben állt a kád, amely fémből készült, és négy, a barokk stílusra emlékeztető módon kovácsolt lábán állt. Ezeknek a láboknak valaha megvolt a funkciója, ugyanis a kád nem tartozott a ház eredeti berendezéséhez, később került oda. Ám anélkül, hogy valaki is hozzáért volna. A ház tulajdonosa – aki azelőtt egy dézsában fürdött – azon a napon meglepetten tapasztalta, hogy új bútordarab került a házba; holott addig abban a hiszemben volt, hogy rajta kívül egyetlen élő ember sem ismeri a rejtkehelyét. Megkísérelt utánajárni az új jövevénynek, de semmit nem talált a négy lábának a nyomán kívül. Azt pedig, akárhogyan igyekezett, sehogy sem tudta később lemosni a padlóról. A kád azóta is ott állt, s ott is fog állni egész addig, amíg meg nem gondolja magát és tovább nem áll.

A fentiek következtében nem volt hozzá külön csap; ha valaki fürödni kívánt, kénytelen volt vödörrel hordani a kézmosótól, ahol egy rézcső hajlott a mosdókagyló fölé. Emez apró, porcelánból formázott remekműnek számított, mely fölött egy fehérre festett, tükrös polc feszült, a földön mellette pedig egy acélkályha állt kövekre emelve. A kályhát fával lehetett begyújtani, kéménye pedig a falba volt vezetve. Egy húszliteres, fekete kondér szolgált a vízmelegítésre és a ruhamosásra, a kályha tetején.

Amíg a vécén ült, a férfi sorra vette ezeket a tárgyakat, s elhatározta magában, hogy legfőbb ideje most már beszerezni valami újabbat. Olyasmit, aminek tudja is a történetét. Hosszú élete során ugyanis ezek maradtak számára a legértékesebbek: a történetek. Ilyenformán az ő szemében a ház maga a történelem volt, szokás szerint rengeteg olyan részlettel, melyek még őelőtte is homályosak maradtak.

Miután megmosta a kezét, és megtörölte, a maga öreg de fiatalos tempójában felsietett a könyvtárba. Minden alkalommal ugyanis, mikor hazahozott valamit, a legfontosabb feladatának tartotta, hogy megörökítse annak jelentőségét. Valahogy úgy, ahogy a mérnökök a jegyzőkönyveiket készítik: precízen, elmaradhatatlanul.

A második szintnek alacsonyabb volt a belmagassága, mint az alatta lévőnek. Ennek következtében a könyvtárban sem értek el túlon túl magas könyvespolcok. Cserébe mind roskadáig volt zsú-

folva könyvekkel. Szó szerint egy apró rés se fért meg a könyvek között; helyette szorosán összetömörítették őket, mintha a szobában nem is lennének falak, csak könyvgerincek. A sárga ablakot is körös-körül könyvek erdeje szegélyezte.

A polcokon megtalálható volt mindenféle irodalom. A latin és ógörög nyelvű, iniciálés, sok száz éves kódexektől, a klasszikus orosz műveken keresztül korunk modern írásaiig. Előfordultak persze olyan könyvek is, amelyeknek léte a nagyközönség előtt ismeretlen, s kevés számú példányukat gondosan őrzik, külön erre szakosodott könyvtárakban. Nem véletlenül ilyen elővigyázatosak a könyvek őrzői; szó szerint veszélyes olvasmányok ezek. Régebben, mikor az emberek még láttak is, nemcsak néztek, egyesek rábukkantak erre a házra, és megkísérelték eltulajdonítani az említett titkos könyveket. Ám egyikük sem tért vissza élve. Az egyik tolvaj talált egy olyan könyvet, amiben a saját élettörténetét látta leírva, egész a könyv olvasásának pillanatáig. Ez annyira megviselte, hogy nem messze a háztól felkötötte magát. Egy másik, pár évvel később, egy feltehetően Angkorvatból származó mágikus irat elolvasása közben kővé változott. A harmadikat pedig fél évszázad múlva egyszerűen beszippantotta magába egy kódex.

A házigazda persze mit sem tudott ezekről az esetekről. Habár mondhatni, minden ott történt az orra előtt, ő mégsem vehette észre; figyelmet más dolgok kötötték le.

Állt a szoba közepén egy asztal, rajta egy asztali lámpával. A rajta lévő tolltartó tégléből két toll meredt hegygel felfelé. Az egyiket megragadta, és serényen firkálni kezdett az asztalra helyezett könyvbe. Lapjai, ahol nyitva volt, még tiszták voltak, és korcogott rajta a hegyes toll. Mikor lapozott, a vastag lapok finom illatfelhő kíséretében lendültek a túloldalra.

A padlón nem itt volt szőnyeg. Az egyetlen dolog, ami a deszkákat borította, a por volt. Forró nyári napokon még a mennyezeti freskó is visszatükröződött rajta, mely azonban elvesztette már egykori dicsőségét. Kontrasztja, és sok helyen a formái is elvesztek a korhadó, nyirkos mennyezeti deszkákon.

A gazda visszahelyezte a tollat a tartójába, aztán lement a konyhába. Nagyon éhes volt már, és egyébként sem szeretett úgy nekiállni a munkának, hogy ne elégitette volna ki előtte az étvágyát.

A konyha egy tipikus vidéki ház konyhája volt. Fatüzelésű sütő, mögötte fehér csempe, a sütő felett egy fekete rúd, amiről kampókkal lógtak lefele a különböző szerszámok: kötél, tör, gyertyatartó, revolver, csavarkulcs, ólomcső.

A sütő mellett egy mosogató, mellettük egy munkalap, amelyen az ételek előkészítése történt. A munkalap alatt egy kékeszöld, kopott szekrény húzódott, amiben a terítékek, illetve a fűszerek is találhatóak voltak. A konyha túloldalán egy vékony, hosszú asztalt toltakra rá a falra, ami körül hat szék helyezkedett el.

A falon a többi helyiség festményei sorakoztak, illetve különböző színű ruhákat viselő embereké. A padlón ugyanakkor egy csapóajtó rajzolódott ki, ami a pincébe nyílt. A ház ura ezt a helyiséget szerette a legjobban valamiért. Egyszer készített róla egy fényképet, és azt elküldte egy Anthony nevű, szegény zenész barátjának, akit annyira megihletett – pedig nem is tudta, honnan van a kép –, hogy egy társasjátékot készített ennek alapján.

A sárga ablakon beszűrődő lágy fény az egész konyhát narancs színűre festette. A levegőben látódtak a napsugarak, bennük pedig a szálló porszemcsék, amik megtörték a fényt, és szanaszét szórták.

Miután elkészítette az uzsonnáját – két méretes sonkás szendvicset – a megrakott tányérral a kezében átsétált a földszinti hálósobába.

Ez a helyiség ugyanolyan meghitt és egyben hátborzongató volt, mint a ház többi része. A falon egy nagy ingaóra terpeszkedett, melynek kis, aranyszínű ingája ide-oda járt, s ezzel lágy, szabályos ritmus kattogása töltötte be az egész házat.

Ám az óralapon nem voltak számok, sem mutatók. Csak tizenhárom pöcök, de anélkül, hogy tudni lehetett volna, épp melyik az aktuális. Az ingaórát sosem kellett felhúzni, *perpetuum mobile*. Pontosabban nem egészen az; egy emberi lélek hajtotta. Az órás, aki készítette, azt akarta, hogy ez legyen élete műve, így elvonult a világtól és heteken-hónapokon át csakis ezen dolgozott. Annyira

megszerette saját művét, hogy teljesen egyé vált vele, és lelke beköltözött az órába.

Eme ház tulajdonosa egy eldugott kis árverésen találta meg a szerkezetet, s rögtön tudta, hogy meg kell vennie. Nem is volt különösképpen konkurenciája, hiszen senki sem akart licitálni egy órás utolsó, befejezetlen művére, ami még az időt sem mutatja, ráadásul „elrontották” rajta a vonalak számát. De a fickónak éppen erre volt szüksége egy olyan helyen, mely távol áll a szokásos időszemlélettől.

Az óra alatt egy fotel volt elhelyezve, amit homokszínű huzattal láttak el, s ezt különféle geometriai formák díszítették. Mellette egy kis asztal állt, azon pedig egy könyv hevert, címe cirill betűkkel ráírva: „Досто́евский: Преступление и наказание”. A cím aranyozott betűi már megkoptak, mint e házban már oly sok minden, ám ez vajmi kevésbé érdekelte az uzsonnázni szándékozó férfit. Úgy vélte, a könyv is épp annyira van megkopva, mint ő maga, aki olvassa.

Leheveredett a fotelba, s amíg elfogyasztotta uzsonnáját, elolvasott pár oldalt. Hogy a még érintetlen betűket is el tudja olvasni, felvett egy olvasószemüveget, amit az ingzsebében tartott.

Az asztallal szemben egyébiránt egy nagy franciaágy helyezkedett el, rajta türkiz és fehér csíkos ágyneművel. Felette egy kép, talán olajfestmény, hiszen közelről megnézve látszott rajta a festékfolatok repedezett, műanyagyszerű textúrája. Az alkotás egy szürrealista fantáziát ábrázolt. A képen egy kislány állt, helyenként hiányosan, vagyis egyes testrészei helyén előtűnt a háttér. Mintha bizonyos vonalak illetve folatok mentén átlátszó lett volna. Ráadásul az egyik szeme normális volt, míg a másikat viszont egy ezüst gyöngy helyettesítette.

Ebbe a szobába viszonylag kevés fény szűrődött be, nem is mindig szokott itt olvasni a férfi. Az ablak előtt állt egy fa, s ez árnyékot vetett rá – még a legnaposabb órákban is bizonyos mértékű homály uralkodott a helyiségben.

A padlón egy medve egész bundája volt végigterítve életnagyságban, ez szolgált szőnyegként.

Miután elfogyott a két szendvics, az öreg becsukta a könyvet, visszahelyezte az asztalra, s kivitte az üres, morzsás tányért a konyhába. Gondosan elmosogatott maga után, aztán hátrament a folyosón, és megállt a tükör előtt.

Közelről megvizsgálva, az üveglap mögött mintha halvány, zöldes-kékes betűk illetve számok suhantak volna el, némelyik oldalirányba, némelyik fölfelé vagy lefelé. Mikor a házigazda közelebb lépett hozzá, akkor felerősödtek éppen annyira, hogy láthatóvá váljanak. Aztán egy fényes, zöld csík indult el felülről lefelé, mint egy fénymásológépben, s az öregnek be kellett csuknia a szemét, hogy ne vakítsa el teljesen, mikor a szeme magasságába ér.

Miután a fénycsík eltűnt a tükör alján, az egész tárgy kimozdult a síkjából, s ajtó módjára kitérult. Mögötte egy két méter széles folyosó húzódott keresztbe, jobb felé. Bal oldalt egy képekből alkotott, bonyolult mátrix borította a falat, s ezek a képek folyamatosan változtak. Határuk elmosódott, felbontásuk széles skálán mozgott. Hétköznapi eseményektől történelmi pillanatokig minden felbukkant közöttük. Némelyek fekete-fehér, szépiá, mások színes, élénk formában tűntek elő.

Az idős férfi belépett a folyosóra, és elindult jobb felé. A tükörajtó bezárult mögötte.

A tükörrel szemben egy üvegajtó kapott helyet, s azt a falat teljes hosszában üvegből is alkották. Átlátni persze nem lehetett rajta, az építőmester gondoskodott erről.

Tíz lépés után végül egy újabb ajtó vetett véget a folyosónak. Ez már ismét abból az öreg, korhadó fából készült, amiből az egész ház odakint. A férfi kulccsal kinyitotta, s belépett.

Egy műhelyben találta magát, amely alapvetően tágas volt, ám a sok berendezésnek és szerszámoknak köszönhetően – no meg a telepakolt, szakadt kartondobozoknak – már-már erőt vett rajta a klausztrófia.

A helyiségben állt egy nagy asztal, ami a piszkos padlóra vetette az árnyékát. A padlón fadarabok, üvegszilánkok, régi fogók, kalapácsok, szegek, fűrészek és hasonló eszközök heverték.

Az asztalon egy éles üvegvágó berendezés kapott helyet, ami mellett egymásra helyezett üveglapok pihentek. A legnagyobb helyet a méretező berendezés foglalta el az asztalon. Ez egy nagy fémlap volt, rajta feltüntetve a beosztások és a segédvonalak. Ezen sínek segítségével lehetett mozgatni

egy hosszú kart, amin szintén volt egy sín, a kés mozgatásához. Az üveglapot beállítva a megfelelő segédvonalak mellé, s a hosszú kart egy szorító berendezés segítségével rögzítve, a sínen futó maszszív penge segítségével könnyedén elvágható szinte bármilyen üvegtábla.

Az asztalon hevert még néhány tubusnyi ragasztó is, amelyek megszáradva képesek voltak az idők végezetéig együtt tartani az üveglapokat.

Hátul, az asztal mögött két lépésnyire egy kovács kályha, s mellette egy kupac kvarchomok kaptak helyet. A homok tetejére csak úgy félredobva egy nagy üst pihent.

A kályha öntöttvas elemekből lett összezsavarozva, s benne egy mechanikus fűjtató berendezés is segítette az égést. Ez egy gőzgép által hajtott masina volt, ami a berendezés oxigénellátását biztosította, illetve szabályozta. Befűtött állapotban a kályha nem csupán a kondért melegítette, hanem a gőzgép víztartályát is, aminek nagy nyomása működésre ösztönözte a fűjtatószerkezetet. Egy csap segítségével a szükséges levegőmennyiséget be lehetett állítani.

A falon továbbá itt is megtalálhatóak voltak a különböző vadásztrófeák. Az agancsok, a mindenféle fajta prémek, preparált állatfejek, s egymás alatt négy darab csontfogú tör.

Erről a négy töréről úgy hírlett, hogy a Jelenések Könyvében leírt apokalipszis négy lovasához tartoznak. Nem tudni, hogy valóban így van-e, de ha igen, az nagy csapás lenne azokra a bibliatudósokra, akik úgy vélik, hogy János valamilyen kábítószer hatása alatt írta ezt a művét.

Az öreg, aki belépve egyből megpillantotta a töröket, nem hitte, hogy az apostol véletlenül is tudtmódosítókat használt volna. Ami azt illeti, pontosan tudta, milyen körülmények között készült el a Jelenések Könyve. A tárgyat, ami alátámasztja az általa ismert tényeket, ki is állították valamelyik múzeumban. Persze a közönségnek fogalma sem volt róla, hogy mit is bizonyít. Az emberek soha nem tudnak semmit arról, ami körülveszi őket...

A fickó becsukta maga mögött az ajtót, és mélyet szippantott a levegőből. Mivel neki is feltett szándéka volt, hogy kiállítja a magával hozott apró tárgyat, nekiállt hát megépíteni a hozzá tartozó üvegkalickát. Pontosán olyat, mint amilyent a múzeumokban is a kiállítási tárgyak fölé szoktak helyezni, hogy megóvják a különféle mechanikai hatásoktól.

Feltett a munkaasztalra egy nagyobb üveglapot, és hozzálátott, hogy méretre vágja. Ehhez előszedte a magával hozott tárgyat, hogy méretet vegyen róla. Feltétlenül szükséges volt, hogy az üvegkalicka nagyobb legyen annál, hiszen ha nem fér bele, mégis hogy csodálja meg bárki is?

A tárgy, amit kiállításra szánt, kocka alakú volt. Tíz centiméteres minden oldala. Rendeltetését illetően egy egészen hétköznapi tárgynak számított: egyszerű, átlátszó üvegkalicka. Amilyet minden boltban kapni lehet.

Évekkel ezelőtt került le egy kalickagyár futószalagjáról, amikor annak tulajdonosa, egy bizonyos Eddie Summers átadta a létesítményt. Nem az első darab volt, és nem is az utolsó. Igazából a kilencszázhuszonötödik. Vagyis tényleg teljesen átlagos, olyan, mint a többi. Mint a kilencszázhuszonnegyedik, vagy éppen a kilencszázhuszonhatodik. Apró statisztikai különbségeket leszámítva persze.

A munkás leszedte a futószalagról, és behelyezte egy műanyag habbal bélelt dobozba, megóvando a káros mechanikai hatásoktól. Hibás terméket ugyanis a vevő nem vesz meg. Az pedig alacsonyabb profitot jelent. Szóval jobb óvatosan bánni a frissen elkészült termékekkel.

Pár pillanattal később azonban a gyár a levegőbe repült. A szakértők sose jöttek rá, miért. Summers saját áramfejlesztőt építtetett a gyárhoz, állítólag abban történhetett meghibásodás, ami az egész épületkomplexum pusztulását okozta. Nem sokkal az átadását követően.

Az öreg derűsen emlékezett vissza erre a meglehetősen szomorú történetre, miközben méretre vágta az új üvegkalicka oldalait. Ügyelt arra, hogy a felhasználandó üveglap sarkán rajta maradjon védjegy, hiszen világéletében ragaszkodott hozzá, hogy mindent azonosítani lehessen. A beszállító, egy bizonyos GlassEx nevű cég szép, jellegzetes betűtípussal gravírozta bele nevét a termékbe.

Ugyanez a felirat állt annak az irodaépületnek a főbejárata fölött is, amiben Summers aláírta a szerződést kilencvenezer üvegkalicka legyártására. Az öccse éppen akkor csípte nyakon, mikor kilépett az épületből.

– Hát itt vagy, te rohadék! – szólalt meg az ifjabbik Summers, és egy jókorát behúzott Eddie arcába. A járókelők az utcán úgy tettek, mintha nem vették volna észre, de azért lelassították lépteiket, hogy minél több részletét elkaphassák a jelenetnek.

– Eric, muszáj ezt itt, az utcán? – nézett könyörgő tekintettel az öccsére Eddie, miközben az arcát tapogatta az ütés helyén.

– Igen, muszáj! Hadd lássa mindenki, milyen alattomos kis féreg vagy! Elvettél tőlem mindent. Az üzletemet, a barátaimat, a nőmet...

– Miért engem vádolsz? Hisz épp te szorgalmaztad, hogy vegyem át az üzletet! A barátaidat pedig nem vette el senki, ugyanúgy a barátaid. Sheiláról pedig ne beszéljünk!

– Még sunyi is vagy! Úgy teszel, mintha a dolgok csak véletlenül hullottak volna az öledbe. Nem is veszed észre, ahogy kihasználod magad körül az embereket. A saját öcsédet! És ne mondd, hogy Sheiláról ne beszéljünk, mert igenis te tehetsz róla.

– *Is.* Meg minden másról.

– Így van. Úgyhogy jobban tennéd, ha tanúsítanál egy kis megbánást! De úgysem fogsz, túlságosan nagyra tartod magad. A hozzád hasonlók egyszerűen károsak a természetre. Szegény Sheila, ha tudná, hogy milyen ember is vagy te...

– Sajnálom! Én tényleg nem akartam rosszat. És hidd el, másnak sem örülnék jobban, ha boldogok lennétek Sheilával!

– Álszent!

– Én nem szeretem őt úgy, ahogy te.

– Erről beszélek. Mert te képtelen vagy arra, hogy bárkit is úgy szeress!

– Szerintem hagyjuk ezt, rendben? Menj oda Sheilához, és mondd meg neki, hogy szereted! Engem pedig hagyj ki belőle! Egyébként pedig... a barátaidnak ugyanolyan fontos vagy továbbra is, csak te nem veszed észre, mert el vagy foglalva az önsajnálattal. És az üzlethez sem ragaszkodom, szívesen visszaadom, csak az üvegkalickáimat hadd tarthassam meg!

– Nem kell az üzleted, tartsd meg magadnak! De soha nem fogok vásárolni az üvegkalickáidból. Borzalmasak! Egyáltalán, honnan a pokolból remélsz olyan fene nagy profitot? Az emberek többségének még csak oka sincs rá, hogy megvegye; a múzeumok pedig egyedi méretre készítetik a sajátjukat! Te vak vagy. Vak vagy a valóságra!

Eric köpött egyet, aztán sarkon fordult, és elviharzott. Az emberek mostanra már érdeklődve állták körül Eddie-t, és ki megvetéssel, ki szánalommal tekintett rá.

Végül megjelent egy rendőr, és próbálta megtudni a báméskodóktól, hogy mi vonta így magára mindenki figyelmét. A Summers testvérek azonban eddigre már eltűntek a helyszínről.

Az öreg összeállította az üvegtáblákat, hogy stabilan megálljanak a kalicka fölött. Hosszú ceremónia kezdődött a rögzítésükkel, de a tapasztalat és a türelem elegendőnek bizonyultak. A ragasztó, amit használt, egy olyan keverék volt, amit maga állított elő természetes anyagokból. Nem került bele semmi, ami a minőséget rontotta volna. Ha összeragasztott vele valamit, az az idők végezetéig együtt is maradt.

Nem sok cég dicsekedhet ilyen hatékonysággal, főleg manapság, amikor már a fogyasztói társadalom felfedte a műszaki menedzserek előtt a rövid élettartamú termékek előnyeit. A megbízhatóság, és a garancia immár előre kiszámított érték volt; ha valamit öt éves garanciára adtak, akkor az öt év és egy hónap után garantáltan használhatatlanná vált.

Bezzeg amikor Summers gyára még állt, a minőség egy örök érvényű érték volt. A cég termékeit illetően. Egyetlen üvegkalicka sem mehetett tönkre, amennyiben a fogyasztók rendeltetésszerűen használták. Sőt igyekeztek arra is felkészíteni a termékeket, ha netán valaki óvatlanul bána vele, ne lehessen különösebb kárt ejteni benne.

Ez a bizonyos szóban forgó üvegkalicka is ennek köszönhette túlélését. A gyár a levegőbe repült, de a kalicka tökéletesen érintetlenül megúsza. A műanyag hab szétolvadt körülötte, ő pedig igen csak felhevült, de egyetlen karcolás nem esett rajta. Tiszta maradt.

Summers a gyára égő romjai között kutatva talált rá, és nagyon megörült neki, hogy egyetlen kész termék azért mégiscsak épségben maradt. Föl akarta kapni a hamuból, hogy eltegye és megőrizze, de csak mikor megérintette, tapasztalta meg, hogy milyen forró is valójában.

Körös-körül minden lángolt és füstölt, de a nap ragyogó fénye mégis elért odáig, két hatalmas falmaradvány között áthaladva. Az üvegből készült csoda csak úgy csillogott. Varázslatos volt, ahogy egyik oldalán a lángok vetülete táncolt, a másik élesen visszatükrözte a napfényt, a harmadik pedig szürkén derengett, mint a hamu alatta.

A férfi elhatározta magát, és a kezébe vette a tárgyat. Fölemelte, és maga elé tartotta. Égette a kezét, de nem érdekelte. Egy műszaki csodát tartott a kezében, és úgy vélte, mindent megér, hogy megmenekítse. Ez a kalicka az ő gyermeke. Élete értelme.

– Még mindig fogalmad sincs, milyen érzés mindent elveszíteni – szólalt meg egy hang előtte, és a füstön áttörő fénypázmában egy emberalak jelent meg. A tüzek még nem hamvadtak le, ám ez őt sem érdekelte különösebben. – Soha nem is lesz róla fogalmad.

Az öccse – ő volt az emberalak, aki eltakarta a napfényt – pisztolyt emelt Eddie-re.

– Nem foghatsz minden veszteségedet rám! – szólalt meg a volt gyártulajdonos, és lejjebb eresztette a kezében tartott üveggalickát, majd átvette egyik kezéből a másikba. – Kérlek szépen, hagyd ezt abba! Nézz körül, a gyár, ami nekem annyira sokat jelentett, immár nincs többé! Te a helyemben ezt is a testvéredre fognád...

– Én tettem – válaszolta Eric. – Azt akartam, hogy legyen róla egy halvány fogalmad, miféle kárt szoktál okozni úgy, hogy észre se veszed!

– Mindezt mégis te okoztad. És nem értem, miért általánosítasz, hiszen egyedül téged látlak szenvedni.

– Hát ez az! De mondok neked valamit: valójában az én szenvedésemet sem látod. Ideje, hogy a világ megszabaduljon egy ilyen patkánytól! – és meghúzta a ravaszt.

A füst tette, vagy a szükséges precizitás hiánya, mindenesetre Eric rosszul célzott. A golyó az üvegtárgyat találta, és nem Eddie fejét. A tárgynak azonban az oldalát érte a lövedék, és az adott szögnél illetve sebességnél megpattant rajta. A pisztolyból kilőtt golyó végül átlukasztotta Eddie Summers mellkasát, és azon nyomban a túlvilágra küldte.

A ragasztás rögzítette az üveglapokat. Az öreg eltette a maroknyi üvegtárgyat, és felemelte az elkészült kalickát. Lepakcsolta a lámpát, és kilépett a műhelyből. Becsukta maga mögött az ajtót, és végighaladt a folyosón az üvegfal mellett.

A titkos bejárat nyílásával szemben az üvegezett ajtó zárva volt. Le kellett tenni hozzá a kalickát, hogy a kulcsával kinyithassa.

Aztán felvette az üveget, és belépett. Az ajtót behajtott maga mögött, és átsétált a helyiség túlsó végébe, egy rakat fából és fémből eszkábált polc mellett. Az egyiknél megállt, és a szélén lévő üres helyre feltette a kalickát. Az oldalán úgy tört meg a fény, hogy látszódtak rajta az egyenetlen feszültségvonalak. Éppen ott, ahol a golyó érte. Egy mechanikai csoda volt, ahogy az üveg néhány mikrométernyit meghorpadt a lövéstől, ám szabad szemmel nem lehetett észrevenni.

Ahogy arra sem derült soha fény, hogy Eddie Summerst az öccse ölte meg. A holtteste rettenetesen megégett, ráadásul a kórboncnok sem érezte szükségét túlzott alaposságnak.

Hamvait egy koporsóba helyezték, s mellétették még legfontosabb személyes tárgyait: egy drága karórát, melyet apja hagyott rá – ám sosem hordta, a mutató ugyanis hiányzott belőle –, egy soha be nem fejezett regény kéziratát, illetve ami a legtöbbet jelentett: egy üveggalickát. Nem fedett semmit, csak úgy magában hevert a koporsóban, mint minden más, ami önmagában hordozta az értékét.

Egy napig volt így felravatalozva, és sokan megsiratták. Legfőképpen a barátai, akik minden szentimentalizmusa és megszállottsága ellenére egy hihetetlenül nagylelkű és nagyszerű embert láttak benne. Valakit, akire mindig tudtak számítani.

A bejáratnál viszont furcsa szóbeszéd kezdett terjedni, aminek gócpontja egy állítólagos szemtanú volt. Az egyik vendégnek éppen azt magyarázta, hogy Eddie Summers nem egy szerencsétlen

baleset áldozata volt.

– Én láttam, ami ott történt, a füstölgő romok között – mondta. – Szegény Eddie nagyon elkeseredett a pusztulás láttán. Végigkutatta a törmeléket, csak hogy egyetlen túlélő üvegkockát találjon. A tűzbe tette érte a kezét, és most nem túlzok! Az az üvegdarab csak úgy izzott a kezében!

– Szóval talált egyet? – vonta össze a szemöldökét a férfi, aki kíváncsian hallgatta a történetet.

– De még milyet! Tökéletesen ép volt, egy karcolás sem esett rajta!

– Ennyire sokat jelentett a számára egy vacak üvegkocka?

– Hülyének tartod, mi? Hát, én sem tudom, mit gondoljak róla. Egyébiránt rendes embernek tartja mindenki.

– Mi történt aztán?

– Megjelent az öccse. Ő nem tartotta rendes embernek. Vitatkozni kezdett Eddie-vel, és a végén lelőtte. Persze ezt senki sem tudja már bizonyítani.

– És mi lett a kockával?

– Ott van a koporsóban. Hamarosán sírba száll a megteremtőjével együtt.

– Bocsásson meg, kérem!

A férfi a felravatalozott koporsóhoz sétált, és végigtekintett a benne lévő tárgyakon. Az urna, az óra, a kézirat... és az üvegkalicka.

„A tárgy, amit mindennél többre becsült...”

Pár másodpercig, csak nézte őket, aztán váratlanul fogta, és kicsente belőle a kalickát.

Keresztet vetett, azután elsétált.

Az üvegkalicka a helyére került.

Az öreg boldogan nyugtázta a helyzetet. A tárgyat megóvta a porosodástól, megóvta az idő múlásától. Valamiféle örök értéként állt a saját kis burája alatt, egyik oldalán a polc szélével, a másikon pedig egy már korábban odahelyezett üvegkalickával.

Tovább, a polcon, számos ilyen üvegkalicka sorakozott még; kisebbek-nagyobbak, véges-végig. De nem csak ezen a polcon, hanem a szekrény összes polcán. Ami azt illeti, az egész helyiség tele volt üvegkalickával: minden szekrény minden polcán üvegkalickák sorakoztak, bennük különféle, apróbb-nagyobb tárgyakkal. És mindegyiknek megvolt a saját története. Az ok, amiért idekerültek ebbe a házba. Mindannyian magukban hordozták.

írta: Jack MacGyver

Francis

Blabla sah